

IV 61
Kapitel
Festiva

Sigrid Larsson

Pägnerrim

vid

Österbottningarnes sommarfest

den 30 juli 1888.

—*—

Det unga hjärtat bindes af många band:
Af vänskap, kärlek, hembygd och fosterland;
Men enligt Stål är dock det bästa
Kraften att klappa ihjäl sin nästa.

Den konsten få vi lära oss i kasern,
Ty tidens lösen bildning ej är, men järn;
Och svare den, som excererat,
Huru vår fänrik filosoferat.

Men själfva frågan mycken begrundan tål
På filosofens konstlade tungomål,
Och den, som vet att lösa knuten,
Värdig är doktorshatt på minuten.

Vänskapens blomma påstås att vara blek
Och icke tåla hårdhändta ödets smek.
När lifvets barndomshimmel skymmer,
Cicero säger, att bort den rymmer.

Och värsta dusten vänskapen kommer i,
Då tvänne vänner råka att kära bli
I samma tös, så romarn sade;
Tagit hans flamma en vän väl hade.

Och kärlek liknas vid ett fyrvärkeri
I lifvets vår, men dömen om saken I,
Som ülken, om ej elden brinner
Klarast, då skymning vår lefnad hinner.

Men huru våra banor i lifvet gå,
Och hvilka tärnor ynglingar kära få,
Ett band dock håller till det sista,
Då våra hjärtan, de varma, brista.

Och det är språkets, hembygdens dubbelband,
Med annat uttryck: kärlek till fosterland,
Ty hemmets ljung är allra grönast,
Likasom mödernemålet skönast.

Hur än vi svärma kring uppå jordens rund,
Vi känna alla djupt uti hjärtats grund
En längtan hän till hemmets hydda,
Fast den blott björkar och granar skydda.

Därför då böljan dansar i friggjort haf
Och drivfvens bleka blommor ha fått sin graf,
Vi slå oss ned på gröna stranden,
Söner af lyran, af frie anden.

Och medan sommarn dröjer hos oss som gäst,
Vi fira här en enkel, men hjärtlig fest,
Med samma eld i unga sinnen,
Hägnade alla af samma minnen.

Här är den flacka kusten och bottnisk våg,
Som starka vingor gifvit åt själ och håg;
Här ligger Finland för vårt öga,
Såsom det sjungits i toner höga.

Med fröjd och stolthet sträcka vi ut vår hand
Och peka här på bölja, på grönkludd strand:

Här är vårt Wasa, här den kära
Staden, som konunganamn fått bära.

Vårt Wasa nämde skalden en kungastad
Och satte oss i kungliga barnens rad.
Därför vi äro stolta på oss
Utan att någon kan förebrå oss.

Och grönt och fagert är det omkring oss här,
Att den tredubbelt pansar kring hjärtat bär,
Som tror sig finna Wasas like
Här eller i något annat rike.

Här ha vi Sandön, Wasklot och Nagelskär
Och villor, hvilkas antal ju legio är,
Och limonad i vattbutiken,
Pavis ock med bataljonsmusiken.

Så ha vi stadshus jämte en fin-fin sal,
Där fagra flickor tjusa i dussintal,
Och brandkårshus med en teater,
Löjtnanter sedan med granna later.

Välsignadt är vårt Wasa med allting godt
Och hvarje frävlings afund i stort och smått.
Så höjom då med fröjd och gamman
Kraftigt ett lefve för Wasa! Amen.

Ludvig Laurén.

